

เพื่อน
ร่วมชั้น

同級生

โศกนาฏกรรม
หลังรั้วโรงเรียน

อิงาชิโนะ เคโงะ
เขียน
-
สุรรัตน์ งามสง่าพงษ์
แปล

เพื่อนร่วมชั้น 同級生

ฮิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

เพื่อนร่วมชั้น 同級生

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
สุริวัตน งามสง่าพงษ์ แปล

Doukyuusei

© 1996 Keigo Higashino All rights reserved.

First published in Japan in 1996 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไดฟูกุ บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0695-0

อิงาชิโนะ, เคโกะ.

เพื่อนร่วมชั้น.-- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2566.

308 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. สุริวัตน งามสง่าพงษ์. II. ชื่อเรื่อง.

935.63

ISBN 978-616-14-0695-0

ประธานกรรมการบริหาร
กรรมการผู้จัดการ
ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปก

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุฒม์ ทองเชื้อ

ทินภาส พาณะนิชัย

ปิ่นทศม์ พลเกียรติบุรุษิต, รัช บุญยมาลิก

KINGKONG BANGKOK

รุ่งฤทัย ศรีสุข

ณัฐนพิน โอทองคำ

อัคคณัฐ ชุมนุ้ม

มนัญญา ศิริวงษ์

จากใจสำนักพิมพ์

เพราะเด็ดดอกไม้ดอกแรกในสวน หัวใจมัธยมปลายจึงแหลกสลาย
โศกนาฏกรรมของเพื่อนร่วมชั้นหลังรั้วโรงเรียน

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง ฆวนเหตุเกิดจากความ
ตายของเด็กสาววัยใสนาม มียามาเอะ ยูกิโกะ จากอุบัติเหตุรถชน ขณะที่
กำลังตั้งครรภ์ ก่อเกิดความขัดแย้งในเหตุการณ์วินาทีที่เกี่ยวข้องพยายาม
ค้นหาความจริง

ดำเนินเรื่องในโรงเรียน แต่ความเข้มข้นของเรื่องราว กลับไม่เด็ก
ตามตัวละคร รายละเอียดของคดีที่ทยอยเปิดเผยนั้นสะกิดใจให้ผู้อ่านเดิน
ตามตามเส้นทางสืบสวนดุจโดนสะกด สอดแทรกปมปัญหาความขัดแย้ง
ระหว่างครูกับศิษย์ การใช้อำนาจที่เกินขอบเขต ความสัมพันธ์ซ่อนเงื่อน
ซึ่งความเหนือกว่าระหว่างผู้วางแผนกับผู้พิทักษ์สันติราษฎร์

อาจารย์เคโจเม็งงานเขียนเกี่ยวกับวัยรุ่นไม่มากนัก และ “เพื่อนร่วม
ชั้น” ก็เป็นอีกหนึ่งผลงานที่ตีพิมพ์ในยุค 90 และนิยายชิ้นเอกนี้ก็จับใจ
เหลือเกิน

ณ บัดนี้ สำนักพิมพ์ไดฟูกุ ยินดีเสนอ “เพื่อนร่วมชั้น” สัมผัส
รักครั้งแรกหลังรั้วโรงเรียนที่มาพร้อมกับคราบน้ำตา มิตรภาพที่ต้องเก็บ
ซ่อนไว้ และการจากลาไปชั่วนิรันดร์

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

จากไอนิกแปล

ไม่เคยผิดหวังกับผลงานของอิงาซิโนะ เคโงะ ปมปริศนาที่ชวนให้ติดตามสนุกตลอดทั้งเรื่อง แทบจะไม่อยากวางหนังสือเล่มนี้เลย เนื้อหาในเล่มนี้ถ่ายทอดชีวิตเด็กนักเรียนมัธยมปลายที่ผ่านมานานมากแล้วสำหรับผู้แปล ทำให้อ่านแล้วย้อนวัยไปถึงชีวิตสมัยวัยรุ่น วัยที่มีความสดใส ความรักระหว่างเพื่อน ความรักระหว่างหนุ่มสาว ความมุ่งมั่นในการเรียนและการทำกิจกรรมภายในโรงเรียน บริบทของเรื่องชวนให้ผู้แปลรู้สึกกระชุ่มกระชวยหัวใจ แต่อีกแง่มุมหนึ่ง ก็ต้องยอมรับว่าวัยนี้เป็นวัยสอริโมะ หลายต่อหลายสิ่งเกิดขึ้นเพียงเพราะอารมณ์ชั่ววูบ ที่อาจเรียกได้ว่าเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ‘นิชิฮาระคุง’ พระเอกของเรื่องต้องตกที่นั่งลำบาก เพียงเพราะอารมณ์ชั่ววูบที่ว่านี้

อาจด้วยความบังเอิญที่เนื้อหาเล่มนี้สอดคล้องกับเหตุการณ์ในประเทศไทย ด้วยความที่วัยหนุ่มสาวมีความคิดเป็นตัวของตัวเอง กล้าที่จะแสดงออก เรียกร้องในสิ่งที่ตัวเองต้องการ สิ่งนี้อาจเป็นเหมือนกันในทุกประเทศ

อิงาซิโนะ เคโงะก็ไม่เคยทิ้งลวดลายการผูกปมที่ชวนให้คิด ปริศนาที่ชวนให้ติดตาม เรื่องราวมีรายละเอียดซับซ้อน ปมต่างๆ พัวพันยุ่งเหยิง คาดเดาไม่ออกว่าจะจบลงอย่างไรจนแทบจะถึงหน้าสุดท้าย หวังว่าผู้อ่านจะเพลิดเพลินกับการอ่านผลงานเล่มนี้นะคะ ขอให้สนุกกับการอ่านค่ะ

สุวีร์รัตน์ งามสง่าพงษ์

Copyright

เพื่อนร่วมชั้น

บทนำ

ฮารุมิหัวใจรั่วตั้งแต่กำเนิด ผมทราบเรื่องนี้ตอนอายุ 7 ขวบ
ตอนนั้นครอบครัวของผมอาศัยอยู่ที่เมือง K บ้านที่ปู่สร้างนั้นเป็นบ้าน
ชั้นเดียวแบบสมัยก่อนบนพื้นที่กว้าง แลบ้านมีที่ดินเปล่าอยู่เยอะ เด็กๆ
จะแวกนั้นรวมทั้งตัวผมด้วยเลยไม่ได้ต่อต้านเรื่องที่วิ่งเล่น

ตอนนั้นเป็นเวลาพลบค่ำของฤดูร้อน ผมกลับมาจากเล่นเบสบอลกับ
เพื่อนที่ลานโล่ง ฮารุมิวัยหนึ่งขวบนอนหมดแรงอยู่บนพื้น มองแวบแรกก็
รู้สึกผิดปกติ ใบหน้าเขามีสีม่วงคล้ำ แขนขากระตุกเบาๆ ผมตะโกนเสียงดัง
ลื้มแม่กระทั่งถอดหมวกเบสบอล

แม่ถลาออกมาหาทันที เพราะว่าอยู่ในห้องครัวจึงไม่รู้ว่ามีสิ่งผิดปกติ
เกิดขึ้นกับลูกสาว

อาการที่เกิดขึ้นเฉียบพลันนั้นส่งลงภายในเวลา 1-2 นาที แต่ทั้งพ่อ
และแม่เป็นกังวลจึงพาฮารุมิไปโรงพยาบาล นั่นเป็นครั้งแรกที่ทำให้รู้ว่าหัวใจ
ของฮารุมิมีความผิดปกติคือผนังกันหัวใจรั่ว มีหน้าซ้ำหลุดเลือดแดง
ที่นำเลือดเข้าสู่ปอดยังตีบอีกด้วย แต่เชื่อว่าผมซึ่งอยู่ในวัย 7 ขวบจะเข้าใจ

เรื่องราวเหล่านี้ ตอนนั้นมันเป็นแค่ความรู้สึกเลื่อนรางว่า ทารกคนหนึ่งป่วยหนักเป็นอะไรสักอย่าง กว่าผมจะได้รู้จักอาการป่วยอย่างถูกต้องของน้องสาวก็ขึ้นชั้นมัธยมแล้ว

พ่อกับแม่ร้องไห้ร้องไห้กับความโชคร้ายที่ภราดาใส่ลูกสาวตัวน้อยผมเองซึ่งเห็นพ่อแม่เป็นอย่างนั้นก็พลอยร้องไห้ตามไปด้วยทั้งๆ ที่ไม่เข้าใจอะไร มีแต่ฮารุมี่ที่หัวเราะอย่างไร้เดียงสาไม่รู้เรื่องรู้อา

นับแต่นั้นมาชีวิตของคนในครอบครัวผมก็เปลี่ยนไป แม่อยู่ใกล้ฮารุมี่ตลอดเวลาและออกไปข้างนอกในยามที่จำเป็นต้องออกไปเท่านั้น เช่นเวลาแม่ไปซื้อของสัปดาห์ละครั้ง พ่อจะเป็นคนรับหน้าที่ดูแลลูกสาวเอง พ่อที่แต่ก่อนไปดื่มเหล้ารับรองลูกค้าจนดึกดื่นทุกคืน แลวันอาทิตย์ยังออกไปตีกอล์ฟ ก็เปลี่ยนมาอยู่ติดบ้านมากขึ้น ตั้งแต่ที่รู้เรื่องสุขภาพของฮารุมี่

ผมซึ่งเป็นเด็กประถมก็ช่วยเลี้ยงน้องสาวเท่าที่จะทำได้ แต่บางทีก็รู้สึกต่อต้านด้วยเหตุผลที่เหมือนถูกแย่งความรักของพ่อแม่ไป ทว่าพอเห็นทุกคนต่างปกป้องน้อง ทำให้ผมกลับคิดว่าเธอเป็นสมบัติล้ำค่า

ผมไม่รู้เลยว่าพ่อแม่และหมอคุยกันไว้ว่าอย่างไร แต่เมื่อลองมองย้อนกลับไปดูเหตุการณ์ที่ผ่านมา ก็พอจะเดาได้ว่าเนื้อหาที่คุยกันคงประมาณ “จะผ่าตัดหลายครั้ง” เพราะผมเห็นฮารุมี่เข้ารับการผ่าตัดตอนเป็นทารกหนึ่งครั้ง และช่วงเป็นเด็กเล็กอีกครั้ง ทุกครั้งพวกเราทั้งครอบครัวจะกระวนกระวายเหมือนหัวใจถูกบีบเค้นระหว่างนั่งรอให้การผ่าตัดเสร็จสิ้นลงด้วยดี ที่ห้องรพพบแพทย์ของโรงพยาบาล พวกเราภาวนาขอให้ชีวิตน้อยๆ ของฮารุมี่ปลอดภัย แต่ก็ต้องเตรียมใจไว้ด้วย พอหมอเอ่ยออกมาว่าการผ่าตัดผ่านไปได้ด้วยดี เราต่างก็ปล่อยโฮพลางพร่ำบอกว่าเฮ้อ ค่อยยังชั่ว

ผมใช้ชีวิตในโรงเรียนเหมือนบรรดาเด็กหนุ่มทั่วไป เพียงแต่เวลาอยู่กับฮารุมี่ก็จะพยายามให้ความสำคัญกับเธอเป็นอันดับแรก ถ้าเธอบอก

ว่าอยากออกไปข้างนอก ผมก็จะพาไปเล่นที่สวนสาธารณะ หรือเวลาบอกว่าอยากกินอะไร ผมก็จะหามาให้ในทันที เพราะไม่รู้ว่าช่วงเวลาที่ยารุมิจะได้เป็นน้องสาวของผมต่อไป หรือพูดง่ายๆ ว่าชีวิตที่เหลืออยู่ของเธอยาวนานได้อีกแค่ไหน ผมจึงทุ่มเทให้กับเธอเหมือนมีอะไรสักอย่างไล่ตามหลังอยู่ ส่วนยารุมิก็คือเด็กที่มีจิตใจงดงาม มีค่าสมกับที่ได้รับการปรนนิบัติอย่างนั้น

เวลาดำเนินไปร่วมสิบปี ยารุมิเติบโตขึ้นอย่างงดงามและแข็งแกร่งภายใต้การปกป้องดูแลของพวกผม แต่ก็ยังวางใจไม่ได้ เนื่องจากมีการผ่าตัดใหญ่ที่สุดครั้งสุดท้ายรออยู่ ถ้าก้าวผ่านมันไปได้ พวกผมถึงจะได้รับรางวัลตอบแทนความยากลำบากที่ผ่านมา

ผมโชคดีที่เกิดมาร่างกายแข็งแรงกว่าเด็กทั่วไป ยิ่งทำให้ยารุมิดูน่าสงสารมากขึ้น ไม่ใช่เหตุผลว่าเธอไม่ดีหรือทำอะไรผิด แต่เพียงเพราะสภาพที่ ‘เป็นมาแต่กำเนิด’ ทำให้วิ่งหรือเล่นบอลเหมือนกับทุกคนไม่ได้

“ช่วยไม่ได้นี่คะ ก็เป็นแบบนี้มาตั้งแต่เกิด”

ยารุมิพูดด้วยสีหน้าร่ำไรง้อ เห็นน้องเป็นแบบนี้ ผมคิดเสมอว่าถ้าเป็นตัวเองคงทำแบบนี้ไม่ได้ ถ้าต้องตกที่นั่งแบบเดียวกัน ผมคงอดไม่ได้ที่จะเกลียดชัง

ใช่ ถูกต้องแล้ว

ความโชคร้ายของยารุมิไม่ใช่เพียงแค่เหตุบังเอิญ เธอเป็นผู้เสียสละให้กับการต่อสู้อันน่ารังเกียจของพวกมนุษย์ละโมภโลกมากทั้งหลาย ตอนที่ผมรู้เรื่องนั้นก็ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะไม่ยอมยกโทษให้คนพวกนั้นเด็ดขาดสักวันหนึ่งจะต้องแก้แค้นให้จงได้ จะให้พวกมันมาคุกเข่าลงตรงหน้ายารุมิ

บทที่ - 1 -

- 1 -

มียามาเอะ ยูกิโกะ เสียชีวิตเมื่อวันจันทร์ กลางเดือนพฤษภาคม
แต่กว่าผมจะรู้ข่าวก็ล่วงเข้าวันอังคาร
วันนี้พอผมเดินเข้าห้องเรียนไปแบบไม่รู้ชื่อไหนก็เห็นนักเรียนหญิง
หลายคนกำลังร้องไห้กระซิกๆ นักเรียนชายก็ยืนเกาะกลุ่มกันคุยด้วยสีหน้า
เคร่งเครียด

“มีอะไรกันเหรอ”

ผมเอ่ยถามคนหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มนั้น หมอนั้นกระซิบตอบว่า “ได้ข่าว
ว่ามียามาเอะ ห้อง 2 ตายแล้วนะสิ”

ความรู้สึกเจ็บแปลบรุ้ใจผมเข้าสู่หัวใจ ผมถามข้าพหลวงภาวนาขอให้
ตัวเองฟังผิดไป “ไหน นายว่าใครตายนะ”

“มียามาเอะนั้นไง คนที่ผมยาวประมาณนี้นะ” หมอนั้นว่าพลางยกมือ
ระดับไหล่ แล้วมองหน้าผมอีกรอบ “เดี๋ยวนะ หล่อนไม่ได้เป็นผู้จัดการชมรม
ของนายหรอกเหรอ”

ผมไม่ตอบ แต่ถลาออกจากห้องเรียน ตั้งใจจะลงไปดูที่ห้อง 2

ปรากฏว่าผมเห็นพวกนักเรียนหญิงที่นั่นพากันร้องไห้ระงมกว่าเมื่อก็เสียอีก ทำทางของพวกหล่อนบ่งบอกว่า ชาวร้ายนั้นไม่ใช่แค่ชาวโคลอยเสียแล้ว ผมรู้สึกหือหือพร้อมกับใจเต้นตุบตุบตาม มองไปรอบๆ เพื่อหานาราซากิ คาโอรุ แต่ไม่เห็นหล่อน ผมถามนักเรียนหญิงที่อยู่ใกล้ๆ แลwnนั้นว่า คาโอรุไปไหน เธอคนนั้นหุตาแดงก่ำตอบว่าน่าจะอยู่ที่ห้องพักครู

ผมจึงมุ่งหน้าไปยังห้องพักครู แต่ระหว่างทางกลับเจอตัวนาราซากิ คาโอรุตรงระเบียงทางเดินเสียก่อน แก้มกลมๆ ของหล่อนเป็นสีแดงระเรื่อ กำลังเดินจ้ำจ้าวไม่สบตาใคร ถ้าผมไม่เรียกเอาไว้ หล่อนก็เกือบจะเดินผ่าน ผมไปโดยไม่รู้ตัวแล้ว

“อ้อ นิธิฮาระคุง ได้ยินข่าวของยูกิโกะหรือยัง” หล่อนมองหน้าผม แล้วทำท่าจะร้องไห้อีก ที่ว่าร้องไห้ก็เพราะยังเห็นคราบน้ำตาหลงเหลืออยู่บนนั่นเอง

“ได้ยินแล้ว” ผมตอบ

“ฉันไม่อยากจะเชื่อเลย มันเรื่องอะไรกัน นี่มันเกิดอะไรขึ้น” นาราซากิ คาโอรุ ชมวดคิ้วมุ่น

“ไม่รู้เหมือนกัน” ผมได้แต่ส่ายหน้าตอบคำถามที่ตัวเองอยากเป็นฝ่ายถามก่อน “ตายแล้วจริงหรือ”

“จริงสิ ได้ข่าวว่าจริงนะ ก็อาจารย์ยังพูดเองเลย” เหมือนจะน้ำตาขึ้นขึ้นมาอีก คาโอรุรีบควักผ้าเช็ดหน้าออกมา

“อาจารย์คนไหนพูด” ผมถามเน้นเสียงคำว่าอาจารย์ ปกติผมก็ไม่ชอบหน้าอาจารย์ทุกคนอยู่แล้ว ยิ่งต้นตอข่าวเศร้าเรื่องการเสียชีวิตของมียามาเอะ ยูกิโกะ นี่มาจากอาจารย์ก็ยิ่งไปกระตุ้นความเกลียดชังที่มี

นาราซากิ คาโอรุ เส่ว่า คนที่เป็นเวรหiong 2 เข้าไปหยิบบันทึกประจำวันในห้องพักครู เลยได้รู้เรื่องการตายของยูกิโกะจากปากของผู้ช่วยอาจารย์ประจำชั้น

“ไม่ได้บอกสาเหตุนั้นหรอก”

“อืม เห็นบอกว่าเขาก็ไม่รู้เหมือนกัน”

ผมคิดว่าคงปิดบังอยู่ เวลาแบบนี้อาจารย์จะชอบปิดบังไม่ให้นักเรียน
รู้ไว้ก่อน

“นิชิฮาระคุง เพราะอะไรกันนะ เพราะอะไรยูกิโกะถึงตายล่ะ” นาราซากิ
คาโอรุ เอาผ้าเช็ดหน้าซับที่ตา เสียงสั่นเครือ “ทั้งที่รู้าถึงขนาดนั้น ยังเห็น
ว่าเรื่องอยู่เลย”

พวกนักเรียนห้องอื่นที่เดินผ่านมองพวกผมสองคนสลับไปมาด้วย
สีหน้าอยากกรู้อยากเห็น ผมถลึงตาใส่ แต่ก็รู้ตัวดีว่าสายตาที่มองนั้น
ไร้เรี่ยวแรง

เสียงอดดั่งขึ้น พวกผมจึงแยกย้ายกันกลับห้องเรียนของตัวเอง
นักเรียนหญิงกลุ่มหนึ่งคุยเรื่องการตายของยูกิโกะอยู่ ผมจึงลองถามดูว่า
รู้รายละเอียดกันบ้างไหม

“ไม่รู้เลย แต่ฝ่ายโรงเรียนก็คงร้อนใจน่าดู” นักเรียนหญิงไว้ผมทรง
ทอมบอยพูดกระซิบ

“ร้อนใจจริง”

“เห็นอาจารย์ฝ่ายแนะแนวเดินเข้าๆ ออกๆ ห้องพักครูสีน้ำเคร่งเครียด
กันนะ น่าจะเกี่ยวกับเรื่องมียามาอะะ”

“หืม...” ทำไมอาจารย์ฝ่ายแนะแนวถึงต้องวิ่งวนเกี่ยวกับการตายของ
ยูกิโกะ ผมไม่เข้าใจ

“หล่อนเคยเป็นผู้จัดการทีมชมรมเบสบอลไซโใหม่ นิชิฮาระคุงเป็น
กัปตันทีมอยู่ ไม่มีใครติดต่อกันมาหาเลยหรอก”

“ไม่มีเลย”

“หืม เอ่อ เหมอ”

สักครู่อาจารย์ประจำชั้นของเราก็ตกเข้ามา แล้วเริ่มขำโง่งม

สั้นๆ นอกจากเช็กชื่อเข้าเรียนแล้ว นอกนั้นแทบจะไม่มีความหมายอะไร อาจารย์ประจำชั้นชื่อว่า อธิเบะ เป็นอาจารย์สอนภาษาญี่ปุ่น นอกจากจะผอมแห้งแล้วบุคลิกยังไม่ดีอีก เป็นผู้ชายที่เห็นแล้วชวนรู้สึกถึงความอึดอัด พุดจาก็ไม่ขัดถ้อยขัดคำ ชอบพึมพำอยู่ในปาก

ผมคาดหวังที่จะได้ฟังเรื่องมียามาอะ ยูกิโกะ ทว่าอธิเบะเอาแต่บ่นพึมพำเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวกับเลย พวกเรื่องห้ามแฉะเที่ยวไหนตอนขากลับบ้าน แล้วก็เรื่องไปเจอกันนุหรีในกระป๋องโค้กที่ถูกวางทิ้งไว้ในสนามโรงเรียน

“ถ้างานกรรมการห้องมีข่าวอะไรจะแจ้งหรือเปล่า” หลังจากพุดเรื่องไร้สาระทั้งเพจบ อธิเบะก็ทำตามธรรมเนียม นักเรียนชายที่เป็นกรรมการด้านสุนนามัยก็ยกมือขึ้นแล้วแจ้งเกี่ยวกับเรื่องการตรวจปัสสาวะบ้างบอระหว่างนั้นก็มีนักเรียนคนหนึ่งเล่นมุกเกี่ยวกับปัสสาวะขึ้นมา ทำให้นักเรียนบางส่วนหัวเราะขำกลิ้ง แต่ส่วนใหญ่ที่เหลือทำหน้าอกบุญไม่รับ

เมื่อได้รับแจ้งข่าวสารจากกรรมการด้านสุนนามัยเรียบร้อยแล้ว อธิเบะก็ทำท่าจะออกจากห้องเรียนไป แต่แล้วหันกลับมาทำหน้าที่เหมือนนี่อะไรขึ้นได้ “ได้ข่าวว่ามีนักเรียนห้อง 2 ประสบอุบัติเหตุทางถนน ทุกคนก็ระวังตัวกันด้วยละ”

ชั่วจิตใจเดียวทั้งห้องก็ส่งเสียงดังเหมือนนกกระจอกแตกรัง แต่ตอนนั้น อธิเบะไม่อยู่ในห้องแล้ว

หลังจากใจลอยแทบจะตลอดคาบแรก พอหมดคาบผมก็ลองเดินไปที่ห้อง 2 ระหว่างที่ชะโงกมองเข้าไปในห้องตรงทางเข้า นาราซากิ คาโอรุเห็นผม เลยเดินสูดน้ำมูกกระซิกๆ ออกมาจากห้อง

“ได้ยินว่าเป็นอุบัติเหตุทางถนนนะ” ผมพุด

“ใช่ เป็นอุบัติเหตุทางถนน” คาโอรุพุดพลางเอาผ้าเช็ดหน้าซับตา ผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นเปียกชุ่มจนแทบจะซับน้ำตาอีกไม่ได้แล้วแม้แต่หยดเดียว

“ได้ยินว่าเมื่อวานตอนเย็น จังหวะที่วิ่งพรวดไปบนถนนเลยถูกรถบรรทุกทับ
ยามาตะพูดว่าอย่างนั้น”

ยามาตะคือผู้ช่วยอาจารย์ประจำชั้นของห้อง 2

“เหตุเกิดที่ไหนเหรอ”

“ไม่รู้สิ”

“ไม่ใช่เด็กสักหน่อย ทำไมยูกิโกะถึงวิ่งพรวดไปบนถนนล่ะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน”

“ไม่รู้จะไรสักอย่าง” ผมแผลอเดาะลิ้น “ไม่ได้ถามยามาตะหรือ
เหรอ”

“ถามสิ ถามตั้งหลายอย่างแต่เขาไม่ยอมบอกอะไรเลย บอกแค่ว่ายูกิโกะตายแล้ว รายละเอียดยังไม่รู้ชัดเจน มันไม่น่าจะใช้เนอะ น่าจะไม่อยากบอกพวกฉันมากกว่า หมอนั่นนะ” คาโอรุพูดอย่างเคื่องๆ พลัง
เข็ดน้ำตา

“ไม่มีใครพอจะรู้ข้อมูลเลยเหรอ”

“อืม ฉันเองก็ไม่รู้”

ผมมองหน้าคาโอรุแล้วพยักหน้า คิดว่าจริงของเธอ

“คืนนี้จะมีพิธีเผาศพ¹” คาโอรุพูดหายใจเข้าให้ใจสงบแล้วพูด

“นิชิฮาระคงก็ไปด้วยใช่ไหม”

“จัดที่บ้านของยูกิโกะเหรอ”

“เห็นว่าจัดที่วัดใกล้บ้าน เดี่ยวจะลองถามว่าอยู่ตรงไหน”

“ฝากด้วยละกัน” พอพูดจบ ผมก็ถอนหายใจ “วันนี้คงต้องด้อม
สิเนี่ย”

“จะให้สมาชิกชมรมทุกคนไปร่วมพิธีเผาศพเหรอ” คาโอรุถามด้วย
สีหน้าของผู้จัดการทีม การเสียชีวิตของยูกิโกะทำให้ต่อไปนี้หล่อนต้อง

¹ พิธีเผาศพเป็นคืนที่ญาติและคนรู้จักของผู้ตายจะอยู่ข้างๆ ผู้ตายหนึ่งคืนก่อนวันพิธีศพ

รับหน้าที่นี้คนเดียว

“เอาแค่คนที่อยากไปก็แล้วกัน พิธีเผาศพก็จัดง่ายๆ ด้วย เพียงแต่ถึงจะซ่อมวันนี้ไปก็ไม่มีการจิตใจหรอก”

“ก็ไม่มีอะไรจิตใจอะไรนะสิ” คาโอรุสูดน้ำมูกเสียงดัง

พอกลับมาที่ห้องเรียน ก็เห็นคาวาอิ คาสึมาซะ นั่งอยู่ที่เก้าอี้ของผม คาวาอิเป็นพิชเชอร์ที่เก่งที่สุดในชมรมเบสบอล

“ไฉนอะไรมาบ้างล่ะ” คาวาอิซึ่งนั่งยกมือประสานท้ายทอย พาดขาเรียวยาวบนโต๊ะ ยิงคำถามใส่ สีน้าไม่สู้ดีตามคาด ผมคิด

“แค่ไฉนว่าถูกรถบรรทุกทับ”

“งั้นเหรอ” คาวาอิมองหน้าผมอยู่สักพัก ในที่สุดก็เอื้อมลงจากโต๊ะ แล้วลุกขึ้นยืน

“มีจัดพิธีเผาศพไหม”

“อืม ค่ะ”

“ตอนจะไป มาเรียกด้วยก็แล้วกัน” พอคาวาอิพูดอย่างนั้นแล้ว ก็ออกจากห้องเรียนไป ดูตัวสั่นเล็กน้อยตอนลงจากจุดขวางเวลาโดนตีโฮมรันได้ซะอีก

ชั่วโมงเรียนถัดมาก็ผ่านไปอย่างน่าเบื่อเช่นเคย ถ้าต้องให้บอกว่ามีอะไรต่างออกไปบ้างไหม ก็คงตอบว่าอาจารย์คุยน้อยลง แต่ก็ไม่ได้เห็นชัดมากมายขนาดนั้น

ตอนทำชั่วโมงโฮมรูมก่อนกลับบ้าน อิชิเบะพูดถึงเรื่องการเสียชีวิตของมียามาเอะ ยุกิโกะ อีกเล็กน้อยว่า หล่อนแหวะระหว่างทางกลับบ้าน จึงได้ประสบอุบัติเหตุ ดังนั้น ประเด็นสำคัญของเรื่องที่พูดจึงเป็นเรื่องการห้ามเกลไถล

อิชิเบะเขียนที่ตั้งของวัดที่จะจัดพิธีเผาศพบนกระดานดำ แต่คนที่จัดบ้านก็มีเพียงหยิบมือเดียว

- 2 -

พิธีเผาศพจะเริ่มขึ้นตั้งแต่เวลาหกโมงเย็นวันนี้ สมาชิกของชมรมเบสบอลแทบทุกคนไปร่วมพิธีด้วย ที่ขาดไม่ได้ก็คือสมาชิกชมรมชั้น ม.6 ทั้ง 16 คน พวกนักเรียนชั้น ม.6 ที่รู้จักมักจี่มียามาเอะ ยูกิโกะ มานาน รวมทั้งพวกนักเรียนชั้น ม.5 และ ม.4 ที่เพิ่งจะเข้าชมรมมาเมื่อฤดูใบไม้ผลิปีนี้ต่างก็มีสีหน้าเศร้าซึมยิ่งกว่าตอนพลิกลือกแพ้ในการแข่งประจำฤดูกาลเสียอีก ถ้าคนที่ตายไปเป็นหนึ่งในสมาชิกประจำไม่ใช่ผู้จัดการทีมหญิง ผมคิดว่ามันอาจจะไม่ได้รู้สึกหดหู่ขนาดนี้หรือเปล่านะ รู้สึกราวกับว่าพิธีเผาศพเริ่มตั้งแต่อยู่ในรถไฟไฟฟสบนขาไป

ตอนที่ครอบครัวของมียามาเอะไปถึงวัดที่จะให้เป็นที่จัดการดูแลสุสาน ปรากฏว่าพวกเพื่อนร่วมชั้นมาถึงงานกันเป็นจำนวนมากแล้ว จนถึงตอนนี้ก็ยังมีนักเรียนหญิงบางคนเอาผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา แต่ส่วนใหญ่ก็ทำใจกับข่าวสดช็อกเรื่องการตายของเพื่อนร่วมชั้นได้แล้ว จึงจับกลุ่มคุยเป็นหย่อมๆ อย่างออกรสออกชาติกันตามอัธยาศัย เหมือนตอนก่อนยื่นเข้าแถวเข้าวันจันทร์ มีบางคนหัวเราะเสียงดังอย่างไม่เกรงใจ ลืมกระทั่งว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ในวัด

“อะไรกันเนี่ย พวกนั้น ถ้าไม่ได้เสียใจอะไร ไม่ต้องมาพิธีเผาศพก็ได้” นาราซากิ คาโอรุ ถลึงตาใส่

“ถ้าพูดแบบนั้นมีหวังคนแห่กลับกันเกือบหมดนะสิ” โยชิโอะกะ เสียวลีเกะ แควซเซอร์ของทีมร่างใหญ่ยักษ์ค่อมตัว เขามือป้องปาก

“กลับไปก็ดีสิ อยู่ก็มีแต่จะขวางหูขวางตา” คาโอรุพูดเสียงสูงปรืด คงคิดว่าถึงอีกฝ่ายจะได้ยินก็ช่างปะไร

“อ๊ะ ตาลุงไฮโตก็มากับเขาด้วยเนอะ” โยชิโอะกะชี้ไปข้างหน้า ชายร่างผอมหวีผมเสียไปข้างหลังเรียบแปล้ เห็นผมชาวแซมร่ำไร ดูแล้วเหมือนทนายเจ้าเล่ห์มากกว่าอาจารย์ยืนอยู่ข้างประตูทางเข้าวัด

ผมเห็นแล้วแข็ง “หมอนั่นมาอยู่ที่นี่ได้ไงเนี่ย”

“มาสอบส่งนักเรียนแห่งเลย มองพวกนักเรียนเหมือนตอนอยู่ในโรงเรียนเปียบ”

จริงอย่างที่คาโอรุพูด ไฮโตยืนกลอกลูกตาสีขุ่นภายใต้เปลือกตาหย่อนคล้อย ไม่ต่างกับตอนตรวจเครื่องแบบนักเรียนตรงหน้าประตูโรงเรียน

“ถ้าตาลุงนั่นมาด้วย สงสัยยัยป้าวัยทองก็ต้องมาด้วย” โยชิโอะกะมองไปรอบๆ แถวนั้น “นั่นไง กะแล้วเชียว”

อาจารย์หญิงกำลังแผดเสียงตวาดพวกนักเรียนที่ยืนกันสะเปะสะปะให้เข้าแถวเป็นระเบียบ

“มาเข้าแถวเร็วๆ เข้า อย่ามัวแต่คุยจ้อสิ ถ้ามีแกใจจะไว้อาลัยให้มียามาอะ ก็ช่วยเสียๆ หน่อย นี่มันเสียมารยาทกับครอบครัวผู้เสียชีวิตนะนี่” เธอ ตีตกระตุ้มให้เรียบร้อย เดี่ยวก่อนนะเธอ ถูงทำเนี่ยไม่ใช่สิขาวนะ”

หญิงวัยกลางคนผอมแห้งเหมือนซีโครงไก่อมียอย่นเห็นชัดลึกเนื่องด้วยติดนิสัยขมวดคิ้วอยู่เป็นนิจ เวลาพูดเ็นที่คอจะขึ้นเป็นเส้น พวกนักเรียนนิทาลับหลังกันว่าเป็นป้าวัยทองเข้าวัยเกษียณ เธอคือมิซากิ ฟุจิเอะ ทั้งมิซากิและไฮโตหัวหงอกโดนพวกผมเรียกว่าตาลุงและยัยป้าแห่งโรงเรียนมัธยมปลายซุนงัง ทั้งสองอยู่ฝ่ายเนะแนวซึ่งเป็นแหล่งรวมพวกลุงๆ ป้าๆ ที่ฉีกฉาความหนุ่มสาวของพวกผม

มิซากิ ฟุจิเอะ เดินมาทางพวกผมด้วย

“พวกเธออยู่ชมรมเบสบอลใช่ไหม ไหนใครเป็นกัปตัน”

“ผมครับ”

“เหอห รุ้วิธีตุ๋นกำยานรีเปลา”

ยัยป้านี้มาดูถูกเราหรือไง ผมพยักหน้าตอบเสียๆ

“พอจูดกายานเสร็จแล้ว ให้ทุกคนกลับบ้านทันทีเลยนะ ห้ามเกลือก
เด็ดขาด”

มิซากิ ฟุจิเอะ พุดเน้นคำว่า เด็ดขาด ลมหายใจที่ออกมามีกลิ่น
หวัชไรเท้าตองปนอยู่ด้วย ผมเบือนหน้าหนีทันที

“ยัยป้าเนี่ย น่ารำคาญ คิดว่าพิธีเผาศพของยูกิโกะคืออะไรกัน” พอ
มิซากิ ฟุจิเอะ ไปแล้ว คาวาอิ คาสึมาซะ ซึ่งมายืนข้างผมตั้งแต่ว่างไม่รู้
ปนเพิ่มพำ

พวกผมต่อแถวยาวเหยียดเพื่อรอจูดกายาน ขึ้นไปบนแท่นที่ละ
สองคน ผมขึ้นไปพร้อมกับคาวาอิ

ขณะที่พนมมือแล้วหลับตาลง ในหัวของผมวนนึกย้อนถึงใบหน้า
ของยูกิโกะลอยมาโดยไม่ตั้งใจ ริมฝีปากสีชมพูเผยอกระซิบถามว่า “จริงจัง
ใช่ไหม”

จริงจังใช่ไหม

หัวใจถูกบีบเค้นเหมือนในตอนนั้น

ถ้านั่งภาวนานานเกินไป เดี่ยวจะถูกคนข้างหลังสงสัยเอา ผมจึงลด
มือลงตามเดิมแล้วลืมตาขึ้น แต่น่าเหลือเชื่อที่ยังเห็นคาวาอินั่งพนมมืออยู่

หลังจากจูดกายานเสร็จสิ้นตามธรรมเนียม ก็มีคุณป้าจากที่ไหนไม่รู้
มานำทางพวกเราไปยังห้องที่ได้เตรียมน้ำชาและขนมไว้ แต่ก็ยังไม่เจอ
กับอาจารย์ฝ่ายแนะแนวอีก พวกเราเพิ่งจิบชาไปได้แค่อีกเดี๋ยวก็ก็นึกมาเร่ง
ให้พวกเรารีบกลับบ้านไปซะ ผมเลยตั้งใจจะเสียดื้อหมา แถมยังขอเติม
อีกถ้วยด้วย พวกสมาชิกรุ่นก่อนอื่นก็ไม่สนใจอาจารย์ที่ตะโกนโหวกเหวก
ไม่หยุด หยิบขนมเคี้ยวตุ้ยๆ กว่าพวกผมจะลุกออกมา ขนมในถาดก็เกลี้ยง
แล้ว คุณป้าแม่บ้านตลกอกตลกใจทูลานว่า อู๋ย ตายจริง แล้วมาเติมให้ใหม่ แต่
ไม่ได้ทำท่าไม่พอใจอะไร ถ้าอาหารที่ถูกเตรียมไว้ของเทากุเขาถูกเหลือทิ้ง

ยอมรู้สึกแย่มากกว่าแน่

“ฉันจะอยู่ที่นี้ต่ออีกหน่อย” คาวาอิ คาสึมาซะ เดินมาบอกผมหลังจากออกมาจากวัดแล้วกำลังจะแยกย้ายกัน

“อยู่ต่ออีกหน่อยรึ?”

“อันที่จริงพิธีเผาศพจะต้องอยู่ตลอดทั้งคืนใช่ไหม แต่ก็ทำอย่างนั้นไม่ได้ ฉันเลยอยากอยู่ที่นี้ต่ออีกสักหน่อย”

“อืม” คำพูดตามมารยาทที่ว่า ฉันฉันก็จะอยู่ด้วย จุกที่คอ แล้วถูกกลืนลงไปอย่างฉิวเฉียด “อย่าปล่อยให้อึดเย็นล่ะ”

“รู้แล้วนะ ฉันไม่ใช่เด็กอ่อนหัดนะ”

ผมพยักหน้าแล้วออกเดิน ทว่าหันกลับไปมองครึ่งหนึ่ง คาวาอิยืนพังกำแพงวัดแห่งมองท้องฟ้า

ระหว่างนั่งรถไฟขากลับ จู่ๆ ก็เหลือแค่ผมกับนาราซากิ คาโอรุ

“บันทึกประจำวันสำหรับผู้จัดการทีม ยูกิโกะเอากลับบ้านไปด้วย ไว้รอเรื่องเรียบบร้อยหน่อยต้องขอเอาคืนมา” คาโอรุจับห่วงโหนบนรถไฟฟ้าเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง

“หลังจากนี้คงเหนื่อยหน่อย”

“เรื่องนั้นไม่ใช่ไรหรอก สมัยตอน ม.4 ก็เคยทำคนเดียวมาแล้ว เพียงแต่อย่างว่าแหละ”

หล่อนพูดแค่นั้น ผมเดาว่าคำที่ตามมาคงจะเป็นคำว่า เงา

นาราซากิ คาโอรุ เข้าชมรมมาในฐานะผู้จัดการทีมสมัยที่พวกผมอยู่ ม.4 งานของหล่อนมีมากมาย เช่น เรียกเก็บค่าสมาชิกชมรม เขียนตารางการฝึกซ้อมลงกระดานปอนด์และจัดบันทึกประจำวัน แถมยังทำบันทึกการเก็บคะแนนในการแข่งได้อีกด้วย ซึ่งงานพวกนี้หาเด็กผู้หญิงทำเป็นยาก แต่หล่อนก็ไม่ยอมชักเชื่องแบบให้สมาชิกในทีมและทำความเข้าใจสะอาดห้องเด็ดขาด

“ผู้จัดการทีม หมายถึงคนที่จัดการบริหารงานในทีมให้เป็นไปอย่างราบรื่น ไม่ใช่เจเนอรัลเบ้ และแน่นอนว่าไม่ได้เป็นเมียของทุกคนด้วย เพราะฉะนั้นฉันจะไม่ชักกางเกงในให้ ถ้าไม่เอา ฉันก็จะลาออก” หล่อนประกาศอย่างนั้นต่อน้ำกัปตันทีม สมาชิกชมรมยอมรับเงื่อนไขของหล่อนทุกข้อ เพราะกลัวว่าถ้าทำร้ายจิตใจผู้หญิงคนเดียวในทีมเดียวจะเดือดร้อน

นี่เป็นครั้งแรกของชมรมเบสบอลโรงเรียนมัธยมปลายซุนงคังที่มีผู้จัดการทีมเป็นผู้หญิง คาโอริตัวค่อนข้างเล็ก แต่มีเส้นโครงขนตายาวและดวงตาโต จะเรียกว่าเป็นไอดอลเลยก็ได้

พอพวกผมขึ้นชั้น ม.5 มียามาเอะ ยูกิโกะ ก็เข้ามาเป็นผู้จัดการทีมคนใหม่ ดูเหมือนนาราซากิ คาโอริ จะเป็นคนชวนเข้ามา หล่อนผิวขาวเรียบร้อย เป็นผู้หญิงประเภทที่น่าจะไปเข้าชมรมชงชาและจัดดอกไม้ หรือชมรมวรรณศิลป์จะเหมาะกว่า หุ่นผอมเพรียว ใบหน้าสวย รุนพี่บางคนถึงกับเข้าไปสารภาพรักทันที แต่หล่อนก็ไม่ได้คบกับใครเลย แม้คนนอกชมรมมาขอเป็นแฟน หล่อนก็ไม่ตอบตกลงคบกับใคร

ผมรู้เหตุผล แต่บอกให้ใครรู้เรื่องนั้นไม่ได้

“คาวาริคุงน่าจะชอบยูกิโกะสินะ” นาราซากิ คาโอริ พึมพำ คงจะคิดเหมือนกัน “ดูท่าทางจะซ็อกมาก”

“ใครๆ ก็ซ็อกกันทั้งนั้นล่ะ”

“นิชิฮาระคุงก็ซ็อกเหวอ”

“เฮ้อ”

ว่าแล้วคาโอริเบิกตาโตจ้องหน้าผมเขม็ง แล้วกระซิบว่า “เหวอ”

ผมกำลังจะถามว่าอยากพูดอะไรนี้ริ คาโอริก็เบนสายตาไปด้านหลัง ผมพอหันไปก็เห็นมิซึมะะ ฮิโรโกะ ยืนอยู่

“เพิ่งกลับจากงานพิธีผ้าศพเหวอ” ดวงตาของฮิโรโกะที่ชวนให้นึกถึงแม่วางมาดจ้องหน้าผม

ผมผงะเล็กน้อย แสร้งพยายามทำสีหน้าเรียบเฉย “เฮ้ มีชีมูระด้วยรี”

“เฮ้ ฉันเคยเรียนอยู่ห้องเดียวกับยูกิโกะตอนสมัย ม.4 นะ” นัยน์ตา
สีน้ำตาลมองมาทางนี้ไม่กะพริบ

“ตอนอยู่ที่วัดไม่เห็นเลย”

“ฉันเสร็จคนแรก เลยไปนั่งตึมน้ำชานะ” ในที่สุดฮิโรโกะก็ละสายตา
ไปจากใบหน้าผม หันไปมองคาโอรุ “นาราซากิ อยู่ห้องเดียวกับมียามาเอะ
สินะ รุ๊รายละเอียดยะไรเกี่ยวกับอุบัติเหตุบ้างไหม”

“แทบไม่รู้เลย” คาโอรุตอบ “มีชีมูระ ได้ยินอะไรมาบ้างไหม”

ฮิโรโกะเว้นช่วงเล็กน้อย เหลือบมองผมก่อนจะส่ายหัว “ไม่รู้เรื่องเลย”

“เหรือ” คาโอรุพยักหน้าเบาๆ แล้วหันหน้าไปทางหน้าต่าง

ทั้งสามตกอยู่ในความเงียบ อวลบรรยากาศหนักอึ้ง

“เหมือนฉันเข้ามาขัดจังหวะนะ เดี๋ยวไปทางนั้นดีกว่า” ว่าแล้วฮิโรโกะ
ก็กลับหลังหันเดินไปทางตู้খনข้างๆ ลมที่เข้ามาทางหน้าต่างพัดเส้นผม
ดำลัดปปลิวไสว

“เวลาอยู่กับหล่อน ฉันทำตัวไม่ถูกยังไม่รู้” หลังจากมีชีมูระ ฮิโรโกะ
ลับตาไป คาโอรุพูดขึ้น “จะว่าเข้าถึงยากก็ไม่เชิง รู้สึกเหมือนอย่างกับเธอ
เป็นราชินียังไม่รู้”

“เพราะวางมาดนะสิ ใครๆ ก็ว่ากัน” ผมพูดด้วยท่าทางไม่ใส่ใจ แต่
เวลาพูดให้ร้ายหล่อนแบบนี้ต้องยอมรับว่ารู้สึกสะใจเหมือนได้กัดฟันกราม
ที่ปวดอยู่

“ก็พอหล่อนเป็นถึงกรรมการผู้จัดการบริษัทโทไซเด็นกิ ที่บ้านก็มีฐานะ
แถมยังสวยขนาดนั้น จะวางมาดก็คงไม่แปลกหรอก” คาโอรุพูดแบบนั้น
แล้วจู่ๆ ก็ชะงักไปแล้วขมวดคิ้ว “ทำไมหล่อนถึงมาชวนนิชิฮาระคุงคุยล่ะ
ไม่เคยอยู่ห้องเดียวกันไม่ใช่หรอ”

“เฮ้อ...ไม่เคยหรอก แต่เคยคุยกันบ้าง” ผมลนลานเพราะหาคำตอบ

เหมาะๆ ไม่ทัน หิมะ คาโอรุพยักหน้าอย่างประหลาดใจ

ในที่สุดก็ถึงสถานที่ที่คาโอรุจะลง

“จ้ะเจอกันพรุ่งนี้นะ”

“อืม รำเริงหน่อยนะ”

พอผมพูด คาโอรุก็อมยิ้มบอกว่า นั่นสินะ แล้วลงรถไฟไป

ในขบวนรถไฟ ผมเลยหาที่ว่างแล้วหย่อนก้นลงนั่ง หลับตาลงนึกถึงเรื่องของมียามาเอะ ยูกิโกะกับคาวาอิ คาสึมาซะ ระหว่างนั้นรู้สึกเหมือนใครมานั่งลงข้างๆ ประสาทสัมผัสได้ถึงความผิดปกติเลยเหล่มอง ปรากฏว่าเป็นมิซึมูระ อิโรโกะ ช่วงเวลานั้น สติผมกระเจิดกระเจิง รู้สึกถึงส่วนที่สัมผัสกับตัวหล่อนค่อยๆ ร้อนผ่าว เหงื่อซึมรักแร้

“เมื่อตะกี้โกหกนะ” อิโรโกะพูดพร้อมกับมองไปข้างหน้า

“โกหกหรื” ผมหันหน้าไปมองหล่อน “โกหกอะไร”

“เกี่ยวกับเรื่องอุบัติเหตุนะ ที่บอกไปว่าไม่รู้เรื่อง บางทีฉันอาจจะรู้เรื่องที่พวกเธอไม่รู้กันก็ได้”

“ได้ยินว่ายูกิโกะวิ่งพรตไปบนถนนเลยถูกรถบรรทุกทับ ใช่หรือเปล่า”

“ไม่ผิดหรอก ตามนั้นละ” มิซึมูระ อิโรโกะ ค่อยๆ หันหน้ามาทางนี้ สายตาประสานกัน แต่ผมเป็นฝ่ายหลบตา

“เพียงแต่” อิโรโกะพูด “เหมือนหล่อนจะไม่อยู่ในสภาพปกติ”

“หมายความว่าไง”

ทว่าอิโรโกะไม่ตอบคำถามทันที รถไฟจะจนถึงสถานีต่อไป ผมเลยลงรถเพราะหล่อนจะลงที่สถานีนี้

“หมายความว่ายังไง” ผมถามย้ำ

“ยูกิโกะนะ” อิโรโกะยื่นขึ้นพลางกระซิบว่า “ท้องอยู่”

ผมเงยหน้าอุทาน ห๊ะ

“เรื่องจริงนะ” หล่อนหลบตามองผมแล้วเดินตรงไปยังทางออก

- 3 -

บ้านผมเดินจากสถานีไปอีกประมาณ 10 นาที อยู่ในเขตที่อยู่อาศัย
ซึ่งจัดสรรอย่างเป็นระเบียบ มีบ้านหน้าตาคล้ายกันหลายสิบหลัง

พอเปิดประตูก็เห็นรองเท้าผ้าใบผู้หญิงคู่มือใหม่เอี่ยมวางอยู่ตรงประตู
ทางเข้า ของใครกันนะ ผมเดาทันทีแล้วรีบถอดรองเท้า

“ออกจากโรงพยาบาลวันพรุ่งนี้ไม่ใช่หรอ” ผมเอ่ยทันทีที่เดินเข้าไป
ในห้องนั่งเล่น

ฮารุมิ น้องสาว กำลังนั่งต่อจิกซอร์กับพ่ออยู่ที่โซฟา เหมือนแม่กำลัง
เตรียมอาหารเย็นอยู่ในห้องครัว

“กลับมาแล้วหรอคะ ก็หนูอารมณ์ดี คุณหมอเลยให้กลับบ้านเร็วขึ้นหนึ่งวัน
นะสิ” ฮารุมิตอบยิ้มๆ แขนขาผอมราวกับกิ่งไม้ แก้มไม่ค่อยป่อง สีผิวที่ดูออก
จะซีดเกินไป พูดได้ไม่เต็มปากว่าสุขภาพแข็งแรง แต่เท่าที่ดูจากสีหน้านั้น
ก็ดูแข็งแรงดีจริงๆ

“แล้วโรงเรียนประถมล่ะ จะทำยังไง”

“พรุ่งนี้พักผ่อนสบายๆ ก่อนแล้วค่อยไปวันมะริ้น พ่อบอกว่าจะไปส่ง
คะ” ฮารุมิพูดอย่างดีใจ

“ได้หรอครับพ่อ แล้วงานล่ะ” ผมถามพ่อที่กำลังถือชิ้นส่วนจิกซอร์

“แค่วันเดียวไม่เป็นไรหรอก” พ่อตอบทั้งที่ยังหันหลังให้ ถ้าเป็นเรื่อง
ของฮารุมิแล้ว พ่อมักจะหันหลังให้ผม

“โซจิ ลูกได้ไปรษณีย์หรือยัง” แม่เดินออกมาจากห้องครัว “ไปพื้
เผ้าศพมาใช่ไหม”

“ไปรษณีย์แล้วอะ” ผมขี้เกียจทำเรื่องพรรคนั้น แต่เดี๋ยวก่อนก็เลยตอบ

ส่งๆ ไป ที่สำคัญกว่านั้นคือไม่ค่อยอยากเอาเรื่องพีธีเผาศพมาพูดกันตอนนี้

“โครตายเหรอะคะ” ตามคาด ฮารุมิสนใจขึ้นมา

“กินะ” ผมตัดสินใจพูดกลับเกลื่อน “ยายของเพื่อนในห้องเรียนนะ อายุ 90 แก่มากแล้ว”

“อืม” ฮารุมิห่อปากพยักหน้า ไม่ได้สงสัยอะไร

“เฮ้อ จริงสิ อัลบั้มภาพลูกแมวที่เคยพูดไว้นะ ยืมมาแล้วนะ วางอยู่ในห้องนะ จะมาดูใหม่ละ”

“ว้าว จริงเหรอะ” ฮารุมิตาเป็นประกาย “ฉันได้ยืมเล่นนี่เสริจก่อนนะ อีกนิดเดียว นี่ ดูลิ สวยมากเลยใช่ไหม พอดีให้แหมะ”

กล่องจิกซอร์เป็นภาพเรือใบสีขาวลอยอยู่กลางทะเล มีเด็กผู้หญิงสวมกระโปรงยืนอยู่ตรงหัวเรือ

“สวย” ผมจ้องตอบอย่างเย็นชา ฮารุมิต้องชอบภาพลูกแมวมากกว่า จิกซอร์แน่นอนอยู่แล้ว แต่ที่พูดแบบนี้คงเพราะเกรงใจพ่อเป็นแน่ ฮารุมิเป็นเด็กแบบนี้แหละ ถ้าพูดตามหลักแล้ว ถึงจะเกลียดพ่อก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก แต่เรื่องทำนองนั้นไม่ได้อยู่ในจิตสำนึกของผมเลย

พอเข้าห้องตัวเอง ผมล้มตัวลงนอนทั้งที่ยังไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้า ในหัวมีแต่คำพูดของมิซึมูระ อิโรโกะ วนไปมาเหมือนเทพที่เล่นไม่หยุด

ยูกิโกะห้องอยู่

ห้อง มีลูก

อิโรโกะไม่น่าจะพูดออกมาโดยไม่คิด ไม่มีเหตุจำเป็นที่เธอจะต้องโกหก

ผมแน่นท้อง มีก้อนใหญ่ๆ จุกตรงหน้าอก แล้วมันก็ทิ่มแทงเส้นประสาทของผมจากภายในเป็นระยะๆ

ถ้าเรื่องตั้งท้องเป็นความจริงละก็ เรื่องนั้นกับอุบัติเหตุในครั้งนี้มันเกี่ยวข้องกันอย่างไรนะ แล้วทำไมอิโรโกะถึงได้รู้เรื่อง เจ้าตัวบอกเองงั้นหรือ

แต่ก็ไม่เคยได้ยินว่าหล่อนกับมียามาอะ ยูกิโกะ สนทนมนกันขนาดนั้น

ผมยืนตัวลุกขึ้น ดึงอัลบั้มภาพออกมาจากมุมของชั้นหนังสือ อัลบั้มภาพลูกแมวที่ตั้งใจจะให้ฮารุมิดูนั่นเอง เป็นของที่ขอยืมมาจากมียามาอะ ยูกิโกะเมื่อหนึ่งสัปดาห์ที่แล้วพอดี

“ให้เป็นของขวัญก็ได้ล่ะ” วันนั้นยูกิโกะพูดพลางยื่นหนังสือให้

“แต่เป็นของขวัญไม่ใช่หรอ นี่นะ” ผมรู้ว่าอัลบั้มภาพนี้พอของยูกิโกะซื้อมาฝากตอนไปต่างประเทศ

“ก็ใช่ แต่ถ้าเป็นฮารุมิจึง ถึงให้ไปก็ไม่เสียตายหรอ” หล่อนปรายตามองมาที่ผม ผมพอจะรู้ความหมายของสายตาคุณั้น แต่ไม่อาจรับความปรารถนาดีเกินควรของหล่อนไว้

“เดี๋ยวคืนให้ แนนอน” ผมพูด “ถ้าให้หนึ่งดูเสร็จแล้ว จะเอามาคืนให้ทันที”

“หรอ แต่ไม่ต้องรีบก็ได้” ยูกิโกะยิ้ม

ตอนนั้น หล่อนรู้ว่าตัวเองตั้งท้องหรือยังนะ ผมก็ไม่แน่ใจเพราะไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับสตรีระผู้หญิง แต่คิดดูแล้วก็ไม่น่าเป็นไปได้ที่จะไม่ระคะระคายอะไรเลย แต่ถ้ารู้แล้วยังยิ้มให้ผมแบบนั้นได้อยู่อีกหรอ

รู้สึกเหมือนมีอะไรจุกอยู่ที่อกอีกแล้ว

หลังมือเย็น ฮารุมิมาที่ห้องผม

พอพลิกหน้าอัลบั้มภาพดู ฮารุมิก็ขมไม่หยุดปากว่าน่ารัก เธอเคยมาเชียร์ผมตอนมีการแข่งขันอยู่บ้าง ทั้งนาราซากิ คาโอรุและมียามาอะ ยูกิโกะเลยเอ็นดูเธอ วันนี้ถึงได้รู้สึกปวดใจที่ต้องบอกข่าวการเสียชีวิตของยูกิโกะ ผมจึงเลือกที่จะเงียบไว้

“พีคะ ปีนี้จะได้ไปโคชิเอ็นหรือเปล่า” ฮารุมิแยกจากภาพถ่ายแล้วถามผมยิ้มเฟื่อน “ถ้าให้พูดจริงๆ ก็เป็นไปได้ไม่นะ แต่ก็พยายาม”

“ถ้าจำไม่ผิด ปีที่แล้วแพ้รอบสามใช่ไหม”

“รอบสองต่างหาก เย่มากเลย” นี่เป็นสถิติของทีมในช่วงหลายปีที่ผ่านมา

“แต่ปีนี้ได้คุณคาวาอิเป็นพิชเชอร์ไม่ตายนี่ละ”

“ถึงจะมีหมอนั้นสักกี่คนก็เอาไม่อยู่หรอก พวกโรงเรียนเอกชนนะ มีพวกเก่งๆ ยัวะยัยจนน่าเบื่อเลยละ เขาเป็นว่าเป้าหมายคือเข้าไปให้ถึงรอบสามก็แล้วกัน”

“อ้าว น่าสงสารจัง” ฮารุมิเบะปาก แล้วก็ลงดูภาพถ่ายต่อ

ดูเหมือนหล่อนจะให้ความสนใจอย่างมากกับกีฬาเบสบอลที่พี่ชายมีบทบาท ชดเชยส่วนที่ตัวเองเล่นกีฬาไม่ได้ โดยเฉพาะเบสบอลโรงเรียนมัธยมปลายที่จัดแข่งในช่วงฤดูร้อนจะชอบเป็นพิเศษ อย่างปีที่แล้วก็ไปนั่งดูการแข่งขันตัดสินรอบคัดเลือกของเขตที่โรงเรียนมัธยมปลายซุนงังลงแข่ง ทุกรอบถึงอัฒจันทร์ พอได้แต่มีเสียงกรี๊ดกร๊าด จนทำให้แม่หรือคนที่ตามไปดูแล้วด้วยवादเสียกลัวหัวใจจะทำงานหนัก

“ว่าแต่พี่มีแฟนหรือยัง” ฮารุมิถามอย่างขี้อ้อน

“อะไรกัน อยู่ๆ ก็มาถาม”

“ไม่มีหรอก ไม่เอาไหนเลย”

“ก็แค่ไม่มีเวลาแหละน่า เดียวไว้แข่งเบสบอลเสร็จจะลองตั้งใจหาดูนะ”

“พูดอะไรกัน พอแข่งเบสบอลเสร็จก็ต้องเตรียมตัวสอบเข้าใช้ใหม่ละ” ฮารุมิยกมือสองข้างแก้มทำท่าอึ้ง “นี่ แล้วกับคนนั้นล่ะคะ เป็นยังไงบ้าง ที่เคยเล่าให้ฟังก่อนหน้านี้ พี่บอกว่ามีคนหนึ่งสวยมากนะ”

“พี่เคยพูดอย่างนั้นหรือ”

“พูดค่ะ อ๊ะ ตั้งใจจะกลบเกลื่อนหรือ”

“ไม่ใช่สักหน่อย คนสวยที่ตรงสเปกพี่มีอยู่ 2-3 คน ไม่ว่ากับคนไหนก็ยังไม่มื่ออะไรทั้งนั้นละ พูดจริง” ผมแสวงตอบหน้ามึน

“หืม” ฮารุมิปิดอัลบั้มภาพ ถือไว้แล้วลุกขึ้นยืน “เล่มนี้ขอขยี้มมาจากผู้จัดการที่มใช้ใหม่คะ คุณคาโอรุเหรอ”

“เปล่า ของยูกิโกะนะ” ผมตอบ พยายามระงับความหวั่นไหว

“อ้อ เหรอคะ ของคนนั้นเหรอ ว่าแล้วเซียว”

“ว่าแล้วเซียวอะไรี”

“ก็หืม” ฮารุมิหลุดคำดิก “เขาชอบพีซีใหม่ละ”

หัวใจผมกระเด็นกระดอน “พูดอะไรนะ ไม่ใช่สักหน่อย”

“เอ๊ะ เหรอคะ หนูว่าหนูทนายถูกันนะ”

“ผิดต่างหาก อย่าพูดไร้สาระ” ผมเฉลยพูดเสียงสูง

“ทำเป็นโมโหอย่างนี้มีพิรุณะ แต่ช่างเถอะคะ” ฮารุมิกดอัลบั้มภาพแนบอก “อันนี้ขอขยี้มไว้ก่อนนะ” ว่าแล้วก็ออกจากห้องไป

ผมล้มตัวลงนอนบนเตียง คำพูดของฮารุมิยังคงค้างอยู่ในหูตลอด
เขาชอบพีซีใหม่ละ

ผมลองหวนรำลึกถึงความหลังที่มีกับมียามาเอะ ยูกิโกะ สิ่งที่หวนคืนมาไม่ใช่คำพูดหรือบทสนทนาใดๆ แต่กลับเป็นความรู้สึกนุ่มลิ้นของเส้นผมเมื่อสัมผัส ไม่ก็ความรู้สึกตอนมีอวัยวะสัมผัสกัน และแล้วก็เหมือนมีอะไรสักอย่างระเบิดออกมาจากภายในร่างกายที่ละน้อย มันคือน้ำตาที่หลังรินผมโผล่อกที่ตัวเองยังไม่ได้กลายเป็นสัตว์เลือดเย็น แต่ขณะเดียวกันก็เกลียดตัวเองด้วยที่รู้สึกว่ำน้ำตาแค่นี้ก็ช่วยให้หลุดพ้นจากบาปได้แล้ว

- 4 -

ตั้งแต่รู้ข่าวการเสียชีวิตของมียามาเอะ ยูกิโกะ เวลาที่ผ่านพ้นไป
หนึ่งคืน บรรยากาศตึงเครียดหายไปจากโรงเรียนอย่างรวดเร็ว แม้แต่ชั้น
ม.6 ห้อง 2 ที่เคยเป็นห้องเรียนของยูกิโกะก็ได้ยินเสียงหัวเราะดังออกมา
ท้ายที่สุดแล้วการเสียชีวิตของเพื่อนร่วมห้องก็เป็นอย่างนี้เอง

แต่แล้วเช้านี้ก็ได้ยินข่าวเรื่องที่ตึงเครียดในใจ ชาวลือนั้นมีเนื้อหาเหมือนกับที่มีชิมาะ ฮิโรโกะ พูดเอาไว้ นั่นคือมียามาเอะ ยูกิโกะ ตั้งท้อง

คนรอบตัวผมไม่มีใครรู้เกี่ยวกับต้นตอของข่าวลือเลย แต่เนื้อความ
นั้นชวนตื่นเต้นสำหรับพวกนักเรียน เรื่องจึงแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็วจน
น่าตกใจ สิ่งทีกระหึบกระซิบคุ้ยกันตอนช่วงเช้ากลายเป็นหัวข้อโปรดของ
ทุกคนตอนพักกลางวัน แนนอนว่าสิ่งที่พวกนักเรียนให้ความสนใจก็คือ
คนที่ยูกิโกะคบอยู่นั้นเป็นใคร ผมไม่ได้ไปร่วมกลุ่มคุ้ยเรื่องที่ว่านี้ แนนอน
ว่าไม่ใช่ไม่สนใจ แต่กำลังคิดหาวิธีตรวจสอบเกี่ยวกับเรื่องตั้งท้องอยู่ในใจ

ขณะที่ผมกำลังกินเซตแฮมเบอร์เกอร์อยู่ในโรงอาหาร รู้สึกเหมือนมีใคร
มายืนอยู่ตรงหน้า พอเงยขึ้นก็เห็นคาวาอิ คาสึมาซะ ยืนมองผมด้วยสีหน้า
เศร้าหมอง

“กินข้าวเสร็จแล้ว มีอะไรต้องทำไหม” หมอนั่นถาม

“เปล่า ไม่มี”

“งั้นมาด้วยกันหน่อยได้ไหม มีเรื่องจะคุย”

คงเป็นเรื่องข่าวลือ ผมเดา

พอออกมาจากโรงอาหาร พวกผมก็อ้อมไปทางด้านหลังโรงยิม ได้ยิน
ว่าเมื่อก่อนที่นี่ถูกใช้เป็นที่สำหรับให้รุ่นพี่แอบพารุ่นน้องจ้องมองหรือไมก็

อวดดีมาสั่งสอน แต่ตอนนี้ไม่เคยได้ยินเรื่องทำนองนั้นแล้ว

“คิดว่าข่าวลือนั้นเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า” คาวาอียืนฟังกำแพงตึกแล้ว
เอ่ยถาม บรรยายากศไม่เอื้อให้แกสงสัยถามว่าข่าวลืออะไรหรือ

“น่าจะจริงมั้ง” ผมตอบ

คาวาอิมองผม “ทำไมคิดอย่างนั้น”

“ถ้าเป็นข่าวโคมลอยก็ผิดวิสัย”

“หมายถึง...ไม่มีมูลพออย่ามาไม่ขึ้นไหนหรือ”

“คงนั่นแหละ แถมถ้าเป็นเรื่องโกหกก็ดูโหดร้ายเกิน เพียงแต่ถ้ามีคน
ที่เคียดแค้นยูกิโกะอยู่ก็อีกเรื่องหนึ่ง”

“อืม” คาวาอิเอาปลายธงเท้าผ้าใบเตะพื้นดิน “ฉันก็คิดแบบนั้น”

“แล้วยังไง” ผมกระซุกถาม

คาวาอิล้วงกระเป๋ากางเกงสองข้างแล้วเริ่มเดินช้าๆ วนรอบตัวผม
เป็นวงกลมรัศมีประมาณ 3 เมตร พอย้อนกลับมาที่จุดเดิมก็หยุดเดิน
ก้มหน้าพึมพำ

“จนป่านนี้พูดไปก็เท่านั้น แต่ฉันนะตกหลุมรักยูกิโกะ”

เรื่องนี้ไม่ต้องถามซ้ำให้แน่ใจ ผมเสียบแล้วพยกหน้า

“แต่ทุกอย่างบนโลกนี้ก็ไม่ได้ราบรื่น หล่อนไม่ได้คิดอะไรกับฉันเลย”

“แต่ก็ไม่ได้เกลียดหรอกนะ”

พอพูดอย่างนั้นออกไป คาวาอิก็ก็นั่งหัวเราะ “อย่ามาพูดเรื่องไม่มี
ความหมายนะ”

ผมเห็นด้วย เลยบอกว่า “นั่นสิ”

“ยูกิโกะนะ หล่อนชอบนายนะ” คาวาอิغمองหน้าผม

“ว่าแต่นายเองก็รู้สึกไม่สบายล่ะ”

ผมเสียบ ไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร

“นิชิฮาระ” คาวาอิเรียกชื่อผม “ตอบฉันมาตามตรง ถ้าข่าวลือนั้น

เป็นเรื่องจริง นายนะเคยมีอะไรกับหล่อนไหม”

ผมจ้องตาควาวอิ ดวงตาดำของเขานิ่งสนิทไม่ขยับ

“ทำไมถามเรื่องนั้น” ผมย้อนถาม “นายรู้แล้วจะได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา”

“ฉันก็แค่อยากรู้ ผู้ชายที่อยู่กับกะคอบ ถ้าเป็นนายละก็” ควาวอิกลืนน้ำลาย หมอนั้นพูดต่อ “ถ้าเป็นนาย ฉันจะยกโทษให้ เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้ แคนั้น”

“จริงหรือ...”

“นิสัยฉันดูเงี้ยวหรือเปล่า”

“เปล่า” ผมส่ายหน้าแค่ครั้งเดียว แล้วมองตาหมอนั้นพลางพูดว่า “ถ้าข่าวลือนั้นเป็นเรื่องจริงละก็ พ่อของเด็ก” ผมสูดลมหายใจแล้วพูดต่อ “เป็นฉันเอง”

หลายวินาทีผ่านไป ควาวอิไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองอะไรทั้งนั้น ในที่สุดก็สูดหายใจเข้าซ้ำๆ แล้วหายใจดังฟู่ หมอนั้นพยักหน้าหงึกหงัก

“จริงหรือ” ควาวอิพูดจึงมำในลำคอแล้วก้มหน้า หลบตามองต่ำไม่ไหว ติงอึกสั๊กพัก

หมอนั้นอาจจะชกผม ตอนนั้นผมตั้งใจจะไม่หลบ เตรียมใจยอมโดนชก ถ้าใครมาเห็นเข้าคงยุ่ง แต่ถ้าผมปิดปากไม่พูดอะไรต่อก็หมดปัญหา แต่เรื่องที่กังวลคือควาวอิจะชกด้วยมือซ้ายหรือเปล่าล่ะ ช่วงเวลาสำคัญอย่างนี้เป็นเรื่องใหญ่ถ้าพิชเชอร์ตัวเด่นของทีมเจ็บนัวมีมือข้างที่ถนัดขึ้นมา จะใช้มือข้างไหนชกกันแน่นะ ผมจับตามองความเคลื่อนไหวของเขา

ควาวอิเงยขึ้น ยื่นมือซ้ายออกมา ผมตัวแข็งทื่อ แต่มือนั้นวางลงบนไหล่ผม

“ฉันถามไม่เข้าท่า” หมอนั้นพูด “โทษทีนะ”

“ไม่ชกฉันหรือ”

“ซกรี” คาวาอิทำตาโต “ฉันชกนายนะรี ทำไมละ”

“ทำไมนะรี...”

ผมพูด คาวาอิลดมือลงจากไหล่ผม ยิ้มเผื่อนๆ “ฉันไม่ได้โกรธอะไร นายหรอก ยูกิโกะไม่ใช่ผู้หญิงของฉัน ไม่ได้เป็นอะไรกับฉัน ถ้าจะว่าไป ฉันรู้สึกโล่งใจมากกว่า”

ผมเอียงคอ ไม่เข้าใจความหมายนั้น

“ฉันคิดว่าค่อยยังชั่วที่คนที่เธอคบด้วยเป็นนาย สมมติว่าถ้าไม่ใช่ นาย มันก็จะหมายความว่าฉันไม่รู้อะไรเกี่ยวกับตัวยูกิโกะเลย ซึ่งมันน่าสมเพช แถม” คาวาอิใช้นิ้วก้อยเกาแก้ม เป็นนิสัยของหมอนี่เวลาที่เขินอายอะไร “แถมฉันคิดว่ามันดีกับยูกิโกะด้วย กับผู้ชายที่ชอบ เป็นแบบนี้ก็ดีแล้ว”

พอได้ยินแบบนี้ ตัวผมเองก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกผิดต่อจิตใจที่ตั้งาม ทำให้ไม่กล้าสู้น้ำคาวาอิ จึงทอดตามองไปไกล

“ยูกิโกะไม่ได้เล่าเรื่องตั้งท้องให้ฟังเหรอ”

“ไม่ได้เล่าเลย” ผมตอบ

“ฉันก็รู้เรื่องมาจากข่าวลือนะสิ”

ถ้าพูดซื่อมีซิมูระ ฮิโรโกะ ออกมา เรื่องจะยิ่งซับซ้อน ผมจึงบอกไปว่า “ใช่”

“สมกับเป็นเขาจริง” คาวาอิพูดหลังจากถอนหายใจ เขาที่ว่าดูเหมือน จะหมายถึงยูกิโกะ “คงคิดว่าจะจัดการเรื่องด้วยตัวเอง ไม่ให้นายต้อง เดือดร้อนล่ะสิ”

“คงจะใช่” ด้วยเหตุนี้ถึงได้ยิ่งปวดใจ

“ข่าวลือที่ฉันได้ยินมานะ เห็นว่าประสบอุบัติเหตุระหว่างทางที่กำลัง ไปโรงพยาบาลผดุงครรภ์ตอนขากลับจากโรงเรียน”

“เรื่องนั้นฉันไม่เคยได้ยินนะ” ผมพูด “จริงเหรอ เรื่องที่ว่า”

“น่าจะจริงนะ สถานที่เกิดอุบัติเหตุอยู่คนละทางกับบ้านของยูกิโกะเลย

ถ้าตั้งใจจะไปโรงพยาบาลก็พอเข้าเค้า”

นางสงสารจริง ผมคิด น่าจะมัวครุ่นคิดถึงเรื่องตั้งท้อง เลยไม่ทันรู้ตัวว่ามีรถบรรทุกวิ่งเข้ามาใกล้

“ยังงี้ก็แล้วแต่” คาวาอิพึมพำ “ใครเป็นคนปล่อยข่าวลือนี้กันนะ”

“เฮ้อ...” ผมเองก็เอียงคอจน ใบหน้าของมิซึมูระ ฮิโรโกะลอยมา แต่หลอนดูไม่ใช่ผู้หญิงประเภทที่ชอบปล่อยข่าว อย่างเมื่อวาน หลอนยังอมพะนำไม่พูดอะไรต่อหน้านาราซากิ คาโอรุ

แต่จะต้องไปเดินถามฮิโรโกะ

ขอจดหมดเวลาพักกลางวันตั้งขึ้น พอผมจะก้าวขาเดินไป “รอเดี๋ยว” คาวาอิเรียกไว้

“ขอถามคำสุดท้าย”

“อะไรล่ะ”

“แล้วนายล่ะคิดยังไง”

“คิดยังไงรี”

“นายชอบยูกิโกะหรือเปล่า”

ผมมองหน้าคาวาอิ กลัวสายตาเจี๊ยบคมของหมอนั้นจนหัวหด

“อืม” ผมพยักหน้า “ชอบ”

รู้สึกได้ว่าคาวาอิผ่อนแรงมือที่จับหัวไหล่

“ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้วนะ ถามอะไรน่าเบื่อออกไปซะได้ แต่ว่าจะถ้านายไม่ตอบอย่างนั้น หนนี้จะมีหวังถูกตอยแน่”

ผมรู้สึกตัวว่าหน้าถอดสี จึงพยายามกลบเกลื่อนด้วยการถามติดตลก ว่า “ด้วยมือซ้ายหรือ”

“ด้วยมือซ้ายสิ” คาวาอิพูดพร้อมชูกำปั้นมึนมาตรงหน้า

- 5 -

มันคงเป็นเรื่องที่ลืมไม่ลงตลอดชีวิต วันนั้นคือวันที่ 30 มีนาคม

ถึงจะอยู่ระหว่างปิดภาคฤดูใบไม้ผลิ แน่หนอน่ามีการซ้อมของชมรมเบสบอล การซ้อมเริ่มตั้งแต่ 9 โมงเช้าถึงบ่าย 3 โมง คนที่กำหนดเรื่องนี้ไม่ใช่ใครอื่น ผมซึ่งเป็นกัปตันมาตั้งแต่ฤดูใบไม้ร่วงปีที่แล้วนั่นเอง

หลังจากซ้อมเสร็จ ผมก็นั่งสะสมอดบันทึกคะแนนอยู่คนเดียวในห้อง จริงๆ ยังไม่ต้องทำวันนั้นเลยก็ได้ แต่ช่วงนั้นผมไม่อยากจะตรงกลับบ้านทันที แล้วก็ไม่มีอารมณ์จะไปแะที่ไหนกับเพื่อนๆ ด้วย

ด้วยเหตุนี้ผมจึงมานั่งสะสมอดบันทึกคะแนน แต่ก็ไม่ใช่ช้านั่งตั้งอกตั้งใจทำอะไรหรอก ความจริงแล้วผมนั่งเล่นเกมบอยที่เอาแอบไว้ในล็อกเกอร์ แล้วก็ฆ่าเวลาด้วยการฟังวิทยุคลื่น FM เสียมากกว่า

ในที่สุดก็อยู่ที่ห้องจนถึง 5 โมงกว่า ผมล็อกประตู ข้าเลื่องมอสนามก่อนจะเดินไปยังประตูหน้า เียนย่ำใกล้ค่ำแล้วพวกชมรมฟุตบอลก็ยังฝึกซ้อมกันอยู่

พอเดินใกล้ถึงประตู ผมเห็นว่ามียามาอะ ยูกิโกะกำลังเดินนำหน้าห่างไปนิดเดียว ไม่เห็นนาราซากิ คาโอรุที่มักจะเดินข้างกันเสมอ

ผมเร่งฝีเท้าเดินไล่หลังไปแล้วร้องเรียก “มัวทำอะไรอยู่เหรห ป่านนี้แล้ว”

ยูกิโกะหยุดเดิน หันกลับมาทางนี้ “เอ่อ...อยู่ที่ห้องสมุดมานะ”
ผมรู้สึกผิดคาดกับน้ำเสียงที่ไม่ต่างจากปกติสักเท่าไร เพราะกะว่าหล่อนน่าจะตกใจมากกว่านี้ที่จู่ๆ มีคนมาร้องทักจากด้านหลัง

“ปิดภาคฤดูใบไม้ผลิอยู่แท้ๆ ห้องสมุดเปิดด้วยเหรห”

“เปิดสิ นิชิฮาระคงไม่เคยใช้บริการก็เลยไม่รู้ใช่ไหมล่ะ”

“เพราะไม่ได้อ่านหนังสือหนังสือสิ”

พวกเราออกเดินเคียงกันไป ผมรู้สึกว่ายางที่ยุกิโกะอาจจะร่อผลอยู่ ก็เป็นไปได้ เหตุผลสนับสนุนก็คือไม่เห็นเธอถามผมเลยว่ามันทำอะไรอยู่จน ปานนี้ ถ้ามองลงมาจากห้องสมุดจะเห็นสโมสรชมรมกีฬา ซึ่งห้องของชมรม เบสบอลก็อยู่ในนั้น

ผมเริ่มระแคะระคายว่ายูกิโกะมาแอบชอบตั้งแต่ช่วงฤดูใบไม้ร่วง ปีที่แล้ว แต่ก็ไม่มีหลักฐานอะไรชัดเจน แน่นอนว่าหล่อนก็ไม่ได้มาสารภาพรัก ด้วย เพียงแต่ทำที่หัวไปหรือวิธีเข้าหาผม ทำให้ผมมองความรู้สึกนั้นออก ได้รางๆ ตอนแรกผมคิดว่าเป็นความหลงตัวเองและคิดเข้าข้างตัวเองมากเกินไป แต่ก็มีบางอย่างที่อธิบายไม่ได้ด้วยเหตุผลนั้น แล้วยังมีพฤติกรรม ของนาราซากิ คาโอรุเป็นอีกหนึ่งหลักฐานสนับสนุน นั่นคือหล่อนพยายาม จงใจสร้างสถานการณ์ให้ผมและยุกิโกะอยู่ด้วยกันสองต่อสอง เธอคงเดา ความรู้สึกของยุกิโกะออกเลยมารู้ใจว่าต้องทำตัวอย่างไร

ยังมีสมาชิกในที่คนอื่นอีกหลายคนที่มีมองว่ายูกิโกะสวย ถึงจะไม่เท่าควาวิกิตาม หล่อนมีเสน่ห์เป็นที่น่าสนใจ ผมจึงน่าจะเป็นผู้ชายที่ โชคดี แน่นอนว่าผมไม่ได้รู้สึกไม่ดี แต่ก็ไม่เคยคิดที่จะคบหากับหล่อนเลย แน่นอนว่ามันมีเหตุผลที่สมควรเป็นเช่นนั้น

แต่ว่าวันนี้ เหตุผลนั้นก็หายไปแล้ว อาจจะต้องพูดว่าหายไปพอดี อันที่จริงเรื่องนั้นเองที่ทำให้ผมไม่อยากจะกลับบ้าน

บังเอิญวันนั้น ทั้งที่เดินมุ่งตรงไปสถานีก็ได้ แต่ผมกลับหันไปพูดกับ ยุกิโกะว่า “ไปดื่มกาแฟกันก่อนกลับบ้านไหม”

“อืม” หล่อนตอบโดยไม่เสียเวลาคิด นัยน์ตาเธอฉายแววยินดียิ่งกว่า รอยยิ้ม พอผมเห็นอาการแบบนั้น แม้แต่ผมยังคิดเลยว่าตัวเองน่ารังเกียจ เสียจริง แต่ก็ยังจำความรู้สึกที่ถือไฟเหนือกว่าได้เลือนราง

พวกเราเดินเลยสถานีไป เข้าไปในร้านกาแฟที่มีขนมเค้กขายด้วย ร้านนี้ตั้งอยู่บนถนนย่านการค้าที่คึกคักพอสมควร ในบรรดาลูกค้าของร้าน มีแต่พวกเราที่ใส่ชุดนักเรียน

พวกเราคุยกันเรื่องชมรมและสมาชิกในทีมกันสักพัก แล้วก็คุยถึงเรื่องที่ไม่พอใจพวกอาจารย์และโรงเรียนอีกตามเคย มีเฮ้ยถึงเรื่องคณะในมหาวิทยาลัยที่จะเลือกนิดหน่อย ยูกิโกะบอกว่าอยากเรียนด้านภาษา ผลการเรียนระดับหล่อน พุดเรื่องนั้นได้เต็มปาก

ที่ร้านนั้นมีส่วนลดถ้าสั่งกาแฟเพิ่ม หลังจากผมสั่งกาแฟแก้วที่สอง มียามาอะ ยูกิโกะก็พุดขึ้นว่า “หมูนี่นิสัยจะคงแปลกไปนะ”

“ตรงไหนหรอ”

“บอกไม่ถูก แปลกตั้งแต่ช่วงซ้อมแล้ว ชอบเหม่อ แล้วก็เงียบขรึม” ยูกิโกะเหลือบตามองผม “มีอะไรหรือเปล่า”

“ไม่ต่างจากปกติสักหน่อย”

“ไม่น่าเป็นอย่างนั้นนะ เกี่ยวกับฮารุมิจังไหม”

“ไม่เกี่ยวสักหน่อย หยุดพุดอะไรแปลกๆ เอะ”

ผมเฉลยขึ้นเสียง ยูกิโกะสะดุ้ง หลบตา พอเห็นท่าทางหดหู่ฉันแล้ว ผมรู้ตัวว่าพุดจาไม่เป็นมิตรออกไป ขณะเดียวกันก็เป็นอีกครั้งที่รับรู้ได้ว่า หล่อนคงแอบชอบผมจริงๆ ถึงได้รู้สึกว่่าหมูนี้อะไรผมไม่ค่อยปกติ แล้วก็อาจเป็นกังวล เลยขลุกอยู่ในห้องรอผมที่ไม่ยอมกลับบ้านสักที

“ทำไมถึงคิดว่าเกี่ยวกับฮารุมิจัง” ผมถามน้ำเสียงอ่อนโยน

“อืม...บอกไม่ถูก”

“งั้นหรอ...” ผมเข้ปลายนิ้วถูหยดน้ำที่ติดอยู่กับแก้วใส่น้ำเย็น “อันที่จริงก็ใช่”

“เฮ้” ยูกิโกะงยหน้าขึ้น

“เกี่ยวกับฮารุมิจริงๆ ไร้สาระนิดหน่อย”

同级生

มียามาเอะ ยูกิโกะ นักเรียนชั้นปีที่ 3 ของโรงเรียนมัธยมปลายซุนบุคัง
แอบหลงรักกัปตันหนุ่มทีมเบสบอล **บิชามาระ ไซอิจิ** เพื่อร่วมชั้น

ขณะที่ความรักของทั้งคู่กำลังแบ่งบาน เธอกลับเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจากรถ
หลังจากนั้น ชั่วลือแปลกๆ เริ่มแพร่กระจายไปทั่วโรงเรียน
ความลับเรื่องที่ต้องรู้กันแค่คนสองคนก็ถูกเปิดเผย

ไซอิจิกลายเป็นกุญแจสำคัญ เขาถูกมองเป็นทั้งฮีโร่และผู้ต้องสงสัย
ของคดีฆาตกรรมในเวลาเดียวกัน เขาจึงต้องพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเอง
แต่แล้วครูผู้หญิงในโรงเรียนที่เขาสงสัยว่าเป็นฆาตกรก็กลับถูกพบเป็นศพอีก!

ใครคือผู้อยู่เบื้องหลังการตายของคนทั้งคู่ เรื่องราวคดีฆาตกรรม
ที่มีฉากเกิดขึ้นในรั้วโรงเรียนซึ่งหาได้ยาก
อีกหนึ่งผลงานทรงคุณค่าของ อิงาซึโนะ เคโงะ

